

ved alle Retsmøder, idet de, naar det kan forudsættes eller antages, at der ikke vil finde nogen egentlig Forhandling Sted om selve Sagen, ikke behøve at være til Stede, men jeg antager, at det vil være meget vanskeligt i Forvejen at vide, hvad der skal foretages i Retten. Det vil det i det mindste være, hvis det ikke paalægges Varterne som Pligt i Forvejen at meddele, hvad de agte at foretage sig; hvis det bliver Tilfældet, vil der ikke være noget til Hinder derfor. Hvis man dernæst kunde indskrænke Bestemmelserne saaledes, at de kun skulde gælde i enkelte Sørætsfager, f. Eks. i Paasejlingsfager, i Sager, som dreje sig om Bjærgeløn, eller om Skipperes og lignende Personers Forhold om Bord, om hvor vidt de skulde fratendes Ret til at føre Skib eller være Mastknektre, vilde jeg ikke have den Betænknelighed ved Forslaget, som jeg nu har. — Man maa ligeledes i Henseende til Søforklaringer huske paa, at en stor Mængde Søforklaringer ikke have meget at betyde. En Skipper lider et mindre Havari, og naar han kommer i Land, vil han have Søforklaring hurtig ekspederet for at kunne faa den sendt til vedkommende Assurancekompagni. Det gælder altsaa for ham at faa det gjort hurtigst mulig, men hvis der nu skal tilkaldes søyndige Mænd og skal udfædres en offentlig Bekendtgørelse om Søforklaringen og Stævning til Assurancebørerne, som maasse have Bopæl i Udlandet, til at overvære Søforklaringen, er det en meget langsom Proces, og i Stedet for at fremme Sagens Hurtighed vil det ofte kunne volde Mønstre for vedkommende. Der er derimod andre Søforklaringer, de Søforklaringer, som bruges i egentlige Retsfager, hvor der er en Retstrætte. Der finder jeg det fuldstændig rimeligt at have søyndige Mænd til at paahøre dem, ligesom jeg ogsaa finder det rimeligt, at de bør paahøre Tingsvidner. Men i almindelige Søforklaringer, som kun bestaa i, at en Del af Mandskabet beediger Skibsjournalen, tror jeg, at man vil staa sig ved ikke at have for stort et Apparat sat i Bevægelse. — Noget lignende gælder om Sørætsudmeldelser. Der er for saa vidt i Lovforslaget taget Hensyn dertil, idet der staaar, at Rettens Formand uden for Retten kan udmelde; men det skal dog ske saa vidt mulig efter Forhandling med et eller flere af Amtets Sørætsmedlemmer. Naar der er Fare ved at opholde Sagen, vil det kunne ske uden nogen egentlig Søræt, altsaa uden søyndige Medlemmers Tilstedeværelse.

Endnu et Punkt kunde jeg ønske at henlede Opmærksomheden paa, nemlig Om-

kostningerne. Efter Lovforslaget skal der ikke betales noget Gebyr ved de Søforhør, som ere paabudte at skulle optages. Det vil jeg ikke have noget imod; men i § 12 staaar der ogsaa, at fremmede Regeringer kunne andrage om Søforhør. Det vil næsten ikke kunne lade sig gøre at afholde saadanne Søforhør uden Betaling, idet der altid vil være store Omkostninger forbundne med dem. Jeg har saaledes haft et Eksempel paa, at en Tolk for at overvære Søforklaringen og oversætte Stibsjournalen forlangte en meget høj Betaling — der var nemlig ikke nogen Translatør, der befattede sig med det Sprog — det blev ikke faa Hundrede Kroner. Man maa altsaa tilføje en Bestemmelse om, hvad der skal betales, da Omkostningerne ved Søforhørene ikke godt kunne blive udredede af Kommunerne, det vilde blive temmelig besværligt for dem, især de Steder, hvor der kommer mange fremmede Stibe ind, Skibe, som kun komme ind for at aflægge Søforklaring eller lade optage Søforhør.

Endelig er der et Punkt, som jeg skal gøre opmærksom paa, og det er, at det vistnok er noget tvivlsomt, om Løven vil kunne gøres gældende for Færøerne, som det er forudsat, og i ethvert Tilfælde maa, hvis den skal gøres anvendelig paa Færøerne, den Bestemmelse, som findes i § 5 om Befordringsgodtgørelse, forandres; thi det kan umuligt lade sig gøre der oppe at rejse for 2 Kr. pr. løbende Mil. Det er jo dog ikke Meningen, at de søyndige Medlemmer af Sørættens skulle tabe ved at blive tilkaldte. — Skønt jeg saaledes paa flere Punkter kunde ønske Forandringer i Lovforslaget, mener jeg dog, det er ønskeligt at faa det fremmet, idet der forhaabentlig ikke vil være noget i Vejen for at forhandle om denne Sag, saa at vi muligvis kunde komme til et gunstigt Resultat. Jeg skal for mit Vedkommende anbefale Lovforslagets hurtige Fremme.

Det. Hansen: Jeg vil tillade mig ligesom den ærede sidste Taler at dvæle ved det ny, som navnlig foreslaas indført ved dette Lovforslag, nemlig, at der i enhver Søræt, det vil sige en Ret, som behandler Forhold, der omtales i Søloven, hvorunder ogsaa hører Optagelse af Søforhør, lignende Vidneforklaringer o. s. v., skal være 2 læge Meddommere, som skulle fungere sammen med den juridiske Dommer, i alt Fald i alle de Tilfælde, hvor der skal finde en Forhandling Sted, navnlig i alle Tilfælde, hvor der afhøres Vidner eller hvor Dom skal affiges. Jeg er noget betænkelig ved at gaa med til en saadan ny Ordning, naar der ikke samtidig træffes Foranstaltninger